

dog navnlig nu paany skeet efter 2den Behandling, men Udvalget har fundet store Betænkkeligheder ved at lgaae ind paa et Maximum. Det kan vel fuldkomment erkjende de Grundes Betydning, som den høitærede Indenrigsminister har anført til Fordeel derfor; men det finder, at der stiller sig væsentlige Modgrunde derimod. Den væsentligste Modgrund kan jeg sammenfatte i faa Ord; jeg troer, at man vil forstaae den, naar jeg siger, at jeg meget frygter for, at det i Endringsforslaget fastsatte Maximum skal blive Minimum. Da selve Hjemsendelsen ikke kan stee uden ved Haandsrækning undervejs, frygter jeg overmaade meget for, at den, naar der er sat et Maximum, vil stee paa en Maade, som meget let bliver en Anledning for Bedkommende til at betragte dette Maximum som et Minimum. Naar Hjemsendelsen saaledes skal stee fra en Retsbetjents, en Politimesters eller Herredsfogeds Contoir, og der derfra sendes et Bud ud for at bestille Befordring dertil, og dette Bud saa paa Spørgsmaal om, hvor Meget den maa koste, svarer: høist 4 Mk., saa troer jeg — og jeg antager, at det vil stemme med Manges Erfaring —, at det vil føre til, at der ikke gjøres mange Omstændigheder, men at Prisen bliver 4 Mark, skjøndt det er mig bekendt, at man nu meget hyppigt kan sende og sende de Paagjældende for 2 Mk. pr. Miil med Fragtfjorere eller andre Vogne. Dette er den væsentligste Grund til, at Udvalget har taget i Betænkning at fastsætte eller at gaae ind paa et Maximum. Jeg tør derhos maastee med Hensyn til det stillede Endringsforslag bemærke, at jeg troer, at der, naar det saaledes blot ligefrem fastsættes, at der skal kunne gives indtil 4 Mk. pr. Miil for Hjemsendelsen af Fattige, vil opstaae Tvivl og Uklarhed, om det, naar der er Flere, som hjemsendes paa een Gang, s. Ex. Forældre med Familie, en Kone med sit Barn osv., da er for disse flere Personer under Cet eller for hver Person for sig, at de 4 Mk. pr. Miil skulle beregnes som Maximum, og om altsaa, naar der for hver Person for sig er betalt 4 Mk. pr. Miil ved sliq Kjørsel, Forsørgelsescommunen da skal betale sin Halvdeel af disse Omkostninger, eller den affendende Com-

mune skal betale dem alene unbtagen for den ene Persons Bedkommende. Dette vil vistnok vække megen Tvivl, idet der nemlig her staaer to interesserede Personer ligeoverfor hinanden, der begge ville søge at slippe billigst derfra. Da ville de for omtalte Mellemregningsforhold — jeg gjentager, at jeg ikke har betragtet dem i og for sig som noget afgjørende Moment — ogsaa trænge sig frem. Jeg skal ikke videre tale om Billigheden eller Ubilligheden mod den affendende Commune, men jeg kan dog ikke Andet end sige, at, naar det maa indrømmes, at der kan være Tilfælde, hvor den nys vedtagne Regel om, at den affendende Commune skal deeltage i Omkostningerne ved Hjemsendelsen, er mindre billig, saa forøges unægteligt denne Ubillighed ved at overføre paa Affendelsescommunen Byrden af en Udgifter, hvis Størrelse meget ofte vil være aldeles udenfor dens Raadighed, hvad der ogsaa blev berørt af den høitærede Indenrigsminister. Den første Bortsendelse fra den selv kan Affendelsescommunen vel være raadig over, men den videre fortsatte Forsendelse, som jo efter Lovudkastet skal besørjes ved Andre, vil ligge aldeles udenfor den affendende Communes Raadighed. Jeg maa ogsaa her komme tilbage til det Spørgsmaal, hvorledes man vil betragte det Tilfælde, eller hvorledes man vil forene den saaledes foreslaaede Regel med Billighed, naar Forsørgelsescommunen slet ikke lader Opholdscommunen affende de Paagjældende. De Fattiges Hjemsendelse steeer jo nemlig sædvanligt ingenlunde saaledes, at man i Opholdscommunen uden videre siger til dem: „Gaa nu!“ Nei, den begrundes paa Forhandlinger og paa et Forlangende fra en anden Side; det er meget almindeligt, at der fra Opholdsstedets Side gaar det Spørgsmaal forud: „Vil I selv foranstalte den Paagjældende hjemsendt, eller skulle vi gjøre det?“ Naar Forsørgelsescommunen saa derefter slet ikke beder den anden Commune, Opholdscommunen, om at have Noget dermed at gjøre, men blot overdrager det til en Commissionair paa Stedet at besørge den Fattige hjemsendt, saa forekommer det mig, at man ved at lade Opholdscommunen betale Hjemsendelsen, forsaavidt den koster udover det omhandlede Beløb, endmere giver Forholdet